

Danny Baldursson

Danny and The Veetos

LÍVIÐ SKAL IKKI TAKAST FOR SERIØST

Hann er glaður. Heilt inn á hjartað glaður. Fyri lívið, fyri allar teir nógvu móguleikarnir og fyri fjølbroytni, sum hevur víst seg at ganga aftur hjá honum. Og so er hann so sjarmerandi, at tú kanst ikki annað enn fella fyri honum. Í øllum førum eitt lítið sindur. Brúnu og livandi eyguni glógva, tá hann fortelur um tað, sum hann brennur allarmest fyri. Nevniliga tónleikinum. Og so verður tað heldur ikki verri av, at hann er oddamaður og sangari í allarhelst best umtókta føroyska tónleikabólkinum í lötuni

RAGNHILD ELLINGSGAARD

Hann er ovurviðkvæmur. Ikki bara eitt lítið sindur, men hann tolir næstan einki. Hvørki sól, fisk, haslinøtur ella luktilsi. Verður hann stungin av eini býfluglu, so doyri hann. Harumframt hevur hann sjúkuna atopisk dermatitis, sum ávirkar bæði húð og kropp. Tí má hann ikki verða stressaður, tí tað tolir hann heldur ikki.

Men einki av hesum sæst á Danny, tá eg hitti hann til ein heitan kaffimunn á kaffistovuni Jacqson í miðbýnum í Klaksvík. Ella, tað vil siga, at eg drekki kaffi. Sjálvur drekkur hann bara vatn. Hann roynir at vera sunnur, sum hann sigur við einum lítlum skálkabrosi. Uttanfyri fara bilarnir skjótt framvið, meðan kirkjuklokkan við sínum syngjandi sløgum sigur okkum, at dagurin longu er hálvrunnin. Inn kemur ein riðil av útlandskum ferðafólki, sum øll hálvum rópa í holið á hvør øðrum. Tey eru væl nøgd og stuttleika

Viðhvørt skilji eg ikki ordiliga, hvussu øll bara kunnu vera so fantastiska fitt. Er tað ikki snedigt? Altso, eg meini tað. Øll eru bara so... deilig, haldi eg!»

Danny Baldursson

sær saman. Gott nokk er tað bara týskvöld, men eingin ivi er um, at summarfrítíðin longu er byrjað. Í øllum førum hjá teim flestu.

Gev mær eitt high five

Danny sjálvur letur seg tó ikki ávirka av allari málageipanini, sum er rundan um okkum. Tað kann væl vera, at hann ikki tolir sól. Tað stressar kroppin hjá honum, sum hann sigur. Men so er at taka sakina í egnar hendur og bara verða ein sól. Tí tað er ungi maðurin, sum situr hinumegin borðið við vatnglasinum í hondini. Ein heit og livgevandi sól. Eingin ivi um tað. Hann flennir í heilum, fortelur stuttligar smásøgur um alt millum himmal og jørð og flennir so aftur.

Sjarmerandi sum fáur við livandi, brúnu eygum. Hann flennir eisini, tá eg knappliga finni útav, at bandupptakarinn, sum skuldi banda samrøðuna hjá okkum, er slóknadur. Aftaná bara 23.48 sekund er einki komið á band. Og her hava vit sitið og tosað í næstan ein tíma. Eg kenni, at hitin spakuliga hórur seg upp eftir hálsinum hjá mær

og fer víðari út í andlitið. Nei, tað kann ikki passa!, hugs eg fyri meg sjálva. Tað ber ikki til! Men Danny? Hann er púra kaldur, hyggur eftir bandupptakarinum og brestur út úr at flenna. Eg biði um umbering og skilji einki av hesum. Men hann flennir bara víðari, rystir við hövðinum og vissar meg um, at hetta bilti einki. Slett einki. Tí, sum hann sigur, um ikki annað hava vit havt eina hugnaliga løtu saman. Hann rættir hondina út til eitt »high five«. Og sum vit sita her, hvør sínu megin lítla kafeborðið, er ikki trupult at skilja, at flest allar ungar (og uttan iva fleiri tilkomnar eisini!) gentur í Føroyum eru eitt sindur smáforliptar í hesum unga mannum úr Klaksvík.

Litfagurt og popput konfetti

Men hvør er hann? Hvør er ungi maðurin aftanfyri allan sjarmuna og tey smílandi brúnu eyguni? Sjálvur ivast Danny ikki eina løtu, tá eg seti honum spurningin.

Framhald á næstu síðu